

La guàrdia civil

"El PSOE podrà respirar una mica quan hagi sentit rodar el clau al pany de les cel·les de Roldán i Rubio. També CiU tindrà un instant de repòs després de l'esforç de sostenir un govern que trontollava. Roldán, sense passaport, recuperarà temps lliure per recordar les tardes d'amor amb Blanca Rodríguez, a l'àtic de luxe llogat amb diners dels fons reservats."

Luis Roldán.

Dilluns, 25. És una terrible ironia que un dels millors cartells electorals del PSOE pugui ser la fotografia de Luis Roldán i Mariano Rubio, emmanillats i custodiats per una parella de la Guàrdia Civil, camí de la presó. Abans de juny, no hi ha temps d'aconseguir un pòster electoral que sigui més convincent: convé accelerar el procés, posar-se al davant de la manifestació i dur a la presó dos homes que foren càrrecs de la més alta confiança, en llocs claus de l'estat. El PSOE podrà respirar una mica quan hagi sentit rodar el clau al pany de les cel·les de Roldán i Rubio. També CiU tindrà un instant de repòs després de l'esforç de sostenir un govern que trontollava. Roldán, sense passaport, recuperarà temps lliure per recordar les tardes d'amor amb Blanca Rodríguez, a l'àtic de luxe llogat amb diners dels fons reservats. Alguna ànima incorrupta i pacifista podria dir que sempre és millor gastar els fons reservats fent l'amor que no fent la guerra: és una manera com qualsevol altra d'oblidar que els fons reservats són diners que paga el contribuent. L'humor del país –sovint negre– complementa la immensa picaresca: els taxistes de Madrid, dels bitllets de banc signats per Mariano Rubio, ja en diuen "Marianitos" i ja hi ha qui vaticina que en el futur el *diner negre* es dirà *dinero rubio*. Ara bé, també té a veure amb les dimensions de la corrupció en un país com Espanya el gran pes que el sector públic té en l'economia: com més presència té l'estat en l'economia, més corrupció pot haver-hi i més deformacions reflecteix en el sistema d'incentius del mercat.

Josep Pla.

Dimarts, 26. Molta gent parla del llibre *Josep Pla: el difícil equilibri entre literatura i política* de Cristina Badosa. Com és costum, no tothom que en parla l'ha llegit. Jo no sé si és una maniobra de confusió o simple incompetència, però feia temps que no llegia una trivialització tan notable de la història. Amb Eugeni d'Ors en mans d'un dement i Pla interpretat per Cristina Badosa la posteritat dels millors noms de la literatura catalana aviat semblarà un purgatori etern. Tot són maneres de voler justificar que Josep Pla no tingués el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Dimecres, 27. Després del sarau electoral sud-africà, ve la feina de governar, fer una constitució i trencar el pessimisme econòmic. És la gran responsabilitat d'un Congrés Nacional Africà sovint irresponsable, encara que sigui el bo de la pel·lícula pels periodistes del progressisme *urbi et orbe*. El programa econòmic del CNA de Nelson Mandela és un paper de compromís entre les diverses tendències del moviment i la millor cosa que pot passar és que no s'apliqui mai, com va passar amb el programa econòmic del PSOE. Les fonts de riquesa de Sud-àfrica mereixen una economia esplendorosa, en una convivència política estable. Pot ser aleshores la màquina Diesel que estiri tota l'economia de l'Àfrica negra, a més de donar suport a d'altres processos electorals. Si la Sud-àfrica del *post-apartheid* cau en el caos civil i en l'enfrontament tribal, tot Àfrica haurà fet un gran pas enrere.

orta Roldán a la presó

ARXIU

Nelson Mandela.

EFE

Boris Ieltsin.

Dijous, 28. A la nit, restaurant de luxe. Poques taules ocupades. Entra una parella jove d'executius. De seguida posen el telèfon portàtil sobre la taula, entre les croquetes i les ametlles fregides. És un telèfon negre, la forma d'un llimac sobre les estovalles blanques. La parella parla en veu massa alta: expliquen quina és la millor composició d'un gin-tonic, donen lliçons al *sommelier* sobre els blancs del Penedès. Sabrem quins plats escullen, on soparen abans d'ahir, a quins restaurants de Barcelona tutegen l'amo. Per telèfon parlen amb uns amics, amb qui sigui. Són la nova espècie dels executius amb Motorola, pobra gent que encara no sap que ben aviat els restaurants selectes prohibiran entrar amb telèfon portàtil.

Divendres, 29. El Govern de Rússia restaura el monopoli estatal de vodka, a causa dels nombrosos casos d'enverinament per por de les destil·lacions fraudulentès. Ja deia Josep Pla que el conyac espanyol havia causat més mortaldat que la guerra civil. Ara bé, pel que fa a Rússia, no només es tracta de protegir la salut dels consumidors: l'estat també necessita recuperar la font d'impostos –font important– que són les begudes alcohòliques. L'opinió pública occidental tan històricament contrària al tabac i a l'alcohol no sol pensar que l'aportació econòmica dels fumadors i dels bevedors és multimilionària. Borís Ieltsin ho sap perfectament i per això restaura el monopoli de la vodka, “per defensar els interessos econòmics de l'estat i protegir els drets dels consumidors”. Hi ha monopolis eternals:

la vodka ja ho era amb els tsars i ho fou amb el comunisme. Encara no hi ha prou reformisme a Rússia per evitar la gran injustícia contra els bevedors.

Valentí Puig